

de tilsvarende Bestemmelser skulde blive gennemført dér. Men svært mange Steder vil, hvis man overhovedet kan fortolke Bestemmelsen paa denne Maade, Kommunalbestyrelserne føle sig forpligtet til at yde saa nogenlunde det Tilskud, de er i Stand til at yde. Hvis dette sker i fuldt Omfang eller blot nogenlunde fuldt Omfang, vil det betyde, at Kommunerne faar en klækkelig forøget Byrde i Forhold til den, som Invaliderenten i dette Øjeblik medfører for dem. Saa betyder det ikke den Besparelse, man stiller Kommunerne i Udsigt, men det betyder, at de bliver daarligere stillet økonomisk set, end Tilfældet er under den nugældende Lov. Hvis Bestemmelsen betyder det andet, at kun i ganske ejendommelige, særlige Tilfælde, hvor Vanskelighederne er af en helt anden Beskaffenhed end for andre Mennesker, kan saadan Hjælp ydes, da vil Kommunerne være afskaaret fra at give Tillæg overfor de allerfleste, men da vil der ogsaa blive et meget stort Antal af Invaliderentnydere, overfor hvem Kommunalbestyrelserne vil sige: Vi bliver nødt til at hjælpe dem yderligere gennem Hjælpekassen eller ved Fattighjælp. Følgen vil i saa Fald blive, at en Del af vore Invaliderentnydere skydes over i Fattigvæsenet, mister deres Valgret. Haar Kommunerne det billigere derved? Nej, dyrere. Gennemgaaende er vel denne Form for Forsørgelse betydelig dyrere end det, der kan blive Tale om af Udgifter, i hvert Fald efter de her foreslaaede Sætsler. I dette Tilfælde vil da Forholdet blive det, at der foregaar en Overvæltning af Udgifter fra Staten til Kommunerne, alt samtidig med at man siger, at Kommunerne nu skal have Lettelser i deres Byrder. Siden i Tiden, naar Lovens Virkninger kommer til at vise sig, vil dette noksno fremtræde.

Jeg kan da ikke se, at der i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, er Mulighed for de Besparelser, man regner med, end ikke tilnærmelsesvis, ej heller for, at man kan afbøde de Vanskeligheder, som gør sig gældende, eller den Kritik, som nu kommer frem overfor hele Invalidforsørgelsen og det System, som knytter sig dertil. Jeg ser derfor ikke, at der er farbar Vej frem paa det Grundlag, som er skabt gennem Ministerens Forslag paa dette Omraade. Andre Dele af Lovforslaget tror jeg, man med Udbytte og med Udsigt til at opnaa saglig Forbedring kan drøfte. Og jeg haaber, at der gennem selve dette, at Sagen nu er kommet frem for Rigsdagen, og at vi antagelig faar nedsat et Ud-

valg om den, bliver Betingelser for at optage en Række Spørgsmaal, som har Betydning for den Ordning, der kan anvendes overfor fremtidige Rentenydere. Overfor de nuværende Rentenydere tror jeg for min Del ikke, der er Betingelser for at foretage Ændringer, som forringer og vanskeliggør deres Stilling i Modstrid med de Forventninger, Rigsdagen tidligere har skabt. Men for Fremtidens Vedkommende vil der ikke kunne være Tvivl om, at der er mangt og meget i den bestaaende Ordning, man kan have Grund til at tage op til ny Prøvelse. Det er vel haabløst at vende tilbage til den efter min Mening meget forstandigere Ordning, som var planlagt i 1919; efter at vi er kommet ind i et System af denne Karakter, bliver det jo svært at foretage et Brud dermed og vende tilbage til det gamle. Men selv indenfor den Ramme, som findes her, rejser der sig en Række Spørgsmaal, som jo ogsaa er sprunget frem under de foregaaende Taleres Udtalelser, i hvert Fald delvis, og som der vel kan være Grund til at underkaste en nærmere Prøvelse.

Atter og atter hører man saaledes det Spørgsmaal: Er det skarpe Skel ved 2/3 Invaliditet nu ogsaa fornødent, eller er der en Mulighed for her at foretage det, man kalder en Graduering? Efter de Betragtninger, jeg har hørt gjort gældende, vil der vise sig overordentlig store praktiske Vanskeligheder ved en saadan Graduering, saa jeg føler mig ikke meget tryk med Hensyn til, at man kan komme den Vej frem, selv om der kunde være noget overmaade tiltalende ved det. Men een Ting tror jeg dog, man kunde opnaa paa dette Omraade. Nu er det jo saaledes, at i mange Tilfælde, og maaske vil der blive flere i Fremtiden, foregaar der dette, at en af dem, der har Invaliderente, kommer ned til en Invaliditetsgrad, som er under de 2/3, saaledes at han atter regnes for arbejdsdygtig, og Invaliderenten derfor bortfalder. Dette rammer overordentlig haardt og føles ikke blot af den paagældende, men af alle, som bliver bekendt dermed, i mange Tilfælde som en meget haard Uret. Derfor er der ganske naturligt hos Myndighederne en stor Utilbøjelighed til at skyde Folk, der en Gang har haft Invaliderente, udenfor Kredsen og sige: I Fremtiden faar I slet ingenting. Jeg tror, der er Grund til at overveje, om der ikke her var Mulighed for dog i hvert Fald at skabe Overgangsbestemmelser for dem, der en Gang har haft Invaliderente, Regler, som muliggjorde, at de fortsat fik i hvert Fald en